

Teratologie. Op 18 augustus 1955 ving ik te Dwingelo één exemplaar van *Isturgia limbata* F, ♀, dat de rechter achtervleugel miste. In augustus 1960 ving ik te Duurswoude een zestal mannetjes van deze soort, waarvan twee de linker achtervleugel missen. Er vlogen die morgen vrij veel exemplaren, die echter moeilijk te bemachtigen waren. Op een totaal van zeven stuks dus drie monstra. In de Cat. van LEMPKE, 11: (819) wordt een exemplaar van Belfeld genoemd, waarvan de rechter achtervleugel ontbreekt. Staat de soort hiervoor bekend?

G. DIJKSTRA, Gerard Terborghstr. 7, Leeuwarden.

Het overnachten van hommelmotjes. Bij de splitsing van CO₂ wordt warmte door de plant opgenomen. In planten, die snel groeien, kan de top warm aanvoelen. Een overnachtend insect vindt dan een warm hokje. Dit bleek duidelijk in 1960 te Arnhem, waar hommelmotjes 's morgens in de bloemen van *Dahlia's* werden gevonden, speciaal bij nat weer.

J. KLEINHOUT Jr., Sinthenstr. 44, Deventer.

Vervetten en maatregelen ter voorkoming daarvan. Naar aanleiding van de mededeling van de heer LEMPKE in *Ent. Ber.* 20: 62 (1960), geef ik hier mijn ervaringen.

Ik kocht zo'n spuitje en zuivere benzine en begon de soorten, die in aanmerking kwamen, te behandelen. Maar o wee, dit bleek niet zo eenvoudig te zijn. Men moet dit wel degelijk leren, dunkt mij. Ik gaf de injectie zijwaarts van onderen en achteraan het abdomen, maar wat gebeurde? De benzine trad naar buiten en doorweekte het gehele abdomen en de vleugels. Ik dacht, dat dit erbij hoorde, liet de dieren opdrogen en spande ze op het blok, doch na een week begonnen deze al te vervetten. Ik stopte ze dan in een pot met wasbenzine en dan waren ze na enige dagen wel weer goed. Hoe ze zich verder zullen houden weet ik niet, maar tot op heden zijn ze goed. Het zijn echter exemplaren, die uitwendig met benzine behandeld zijn en daar zijn juist bezwaren tegen. Dit was dus niet de goede manier.

Ik geef sindsdien de injectie van voren af, langs de speld en in de lengterichting, waarbij de naald van de spuit tot ongeveer de helft van het abdomen erin gaat. Dan even voorzichtig drukken op het zuigertje en zodra de punt van het abdomen als het ware een knikbeweging maakt, ophouden en de naald voorzichtig en langzaam terugtrekken. De benzine treedt dan niet naar buiten.

Mijns inziens is de hoeveelheid benzine die erin moet vooraf niet aan te geven. Men moet die bepalen naar de reactie van het abdomen.

De dieren, die aldus behandeld werden, voorzag ik van een extra papiertje, zodat ik nu (3 dec. 1960), kan zien, hoe het resultaat is. Van *Ennomos alniaria* L., een vreselijke soort wat vervetten betreft, zien de exemplaren er redelijk uit. Op het abdomen zitten wel enkele vlekjes, maar die zijn droog en het vervetten is verder verhinderd. Dit is trouwens een erg moeilijke soort om in te spuiten, omdat het lijfje buitengewoon slap is. Resultaat dus bevredigend. *Smerinthus ocellata* L. is ook goed gebleven. Dieren van deze soort, die ik te St. Anthonis ving en niet inspoot, waren prompt vet geworden.

Hepialus sylvina L. en *H. lupulina* L. en enige andere soorten zijn eveneens goed gebleven. Al met al een bevredigend resultaat, dat mij heeft doen besluiten met deze methode verder te gaan.

Wat er nu eigenlijk met het vet gebeurt, weet ik ook niet. Ik heb wel opgemerkt, dat de wasbenzine in de pot waar de vette vlinders ingaan, aanvankelijk geel wordt. Laat men de pot rustig staan, dan wordt de benzine weer helder en zweeft er op de bodem een laagje witachtige stof. Ik vermoed, dat dit het vet is, dat door de benzine is omgezet. Hetzelfde gebeurt waarschijnlijk in het vlinderlijf.

Gaarne zal ik iets vernemen over de ervaringen van anderen in deze. Misschien kunnen we door onze ervaringen uit te wisselen een doelmatige methode vinden.

M. P. PEERDEMAN, Westlandgracht 175II, Amsterdam-W1.